

SISÄLTÖ

Uutisia Italiasta	2
<i>La Biennale di Venezia – 57. Esposizione Internazionale d'Arte</i>	
Cultfinlandia, Naturartis	

Suomi 100	3
<i>Il ballo di mezza estate in Villa Lante 21.-22.6.2017</i>	
Ambasciata di Finlandia, Roma ja Suomi100	

Enologiset traditiot	4
<i>Veronafiere ja Vinitaly</i>	
Ari Vihervaara	

Kirjallisuus ja kieli	7
<i>Nicoletta Verzico: Era estate a quel tempo</i>	
Helena Hakola-Louko	

Matkakertomus	16
<i>Kielikurssi Arezzoissa</i>	
Tapio Aho	

Ilmoitukset	
Rikhardinkadun kirjasto: Luisa Consolini	19
Orion: Ihanat italiattaret	20

Klubin uutisia	
Italo-dekkari-ilta	22
Uudet jäsenet	23
Klubin FB-sivu	
Syksyn 2017 ohjelmaa: GIGLI-2017 Gaalakonsertti	24

Päätoimittaja: Helena Hakola-Louko
hhl@louko.com

UUTISIA ITALIASTA

Cultfinlandia, Naturartis

**La Biennale di Venezia –
57. Esposizione Internazionale
d'Arte**

Erkkä Nissinen ja Nathaniel Mellors

Si è aperta al pubblico il 13 maggio la 57a Biennale di arte di Venezia, sotto la direzione della curatrice francese **Christine Macel**.

Alla Finlandia è da sempre dedicato il piccolo padiglione di Alvar Aalto ai Giardini, che ha visto tante volte cambiare l'aspetto del suo interno. Quest'anno è una sala bianca abitata da pupazzi animatronici e proiezioni video create dal **duo Nathaniel Mellors (britannico, attivo in Olanda) e Erkkä Nissinen (finlandese di Jyväskylä)**, per la prima volta in una collaborazione artistica. L'installazione *The Aalto natives* racconta di due figure messianiche, Geb e Atum, i due esseri animatronici in sala, alla guida dell'umanità. Con ironia e irriverenza gli artisti hanno creato una sceneggiatura che tra contraddizioni, nonsense, assunti esilaranti e talvolta imbarazzanti indaga la struttura della nostra società, ma soprattutto delle **leggi del potere**, che non sembrano molto cambiate dai tempi dell'uomo primitivo.

FINLANDIA_The Aalto Natives

Con il progetto Nativi Aalto gli artisti Nathaniel Mellors e Erkkä Nissinen esplorano **l'identità nazionale**; conosciuti individualmente per il loro lavoro irriverente e spesso comico story-driven, in cui un **approccio umoristico** smentisce ingannevolmente una profonda indagine con questioni contemporanee della morale e potere, Mellors e Nissinen si concentra su luoghi comuni che circondano la storia finlandese e identità nazionale in Aalto Nativi.

L'installazione è concepita per il contesto architettonico e ideologica del padiglione finlandese, progettato dall'architetto Alvar Aalto nel 1956, "con idee che mescolano archeologia, antropologia e la fantascienza, che è re-immaginare la società finlandese".

"I Aalto Nativi esplora temi come l'invenzione di identità nazionale e le origini della cultura a titolo di una **satira assurda**. Vestire le sue ambizioni intellettuali in marcia è volutamente sciocco, affronta la complessa sfida che il nostro mondo globalizzato appare oggi, divertendosi con la correttezza politica del suo discorso" – scrive il curatore **Xander Karskens**.

Lähteet:

<http://www.exibart.com/notizia.asp?IDNotizia=52223&IDCategoria=204>

<http://www.cultfinlandia.it/la-finlandia-alla-57a-biennale-di-venezias-venezias-fino-al-26-11/>

<https://naturarti.wordpress.com/?s=finlandia&search=vai>

Il ballo di mezza estate in Villa Lante 21.-22.6.2017

Immaginate una serata estiva di balli in un giardino con una vista spettacolare su tutta Roma. La festa di mezza estate dell'Institutum Romanum Finlandiae unisce meravigliosamente insieme i vestiti floreali e le nuove interpretazioni della ricerca umanistica. **Due balli, il 21 e il 22 giugno**, rappresenteranno il punto culminante dell'evento che celebra la festa di mezza estate finlandese e la musica leggera italo-finlandese.

Quest'estate Villa Lante aprirà le sue porte in onore del centenario dell'Indipendenza della Finlandia. Sulla pista da ballo, che sarà costruita sul punto più bello e visibile di Roma, il vostro compagno di ballo potrà essere un viaggiatore finlandese, uno scienziato internazionale di alto livello, un romano interessato di cultura o un pellegrino. Tutti sono i benvenuti a questa festa dove le culture diverse si incrociano sotto stelle favorevoli.

Il sole di mezza estate e la nostalgia della pista da ballo, i miti e la magia, la Finlandia e l'Italia – questi saranno i temi dell'evento. Oltre al magnifico ambiente ci saranno:

- **Vieno Motors**, famosi per la loro arte

Ambasciata di Finlandia, Roma; Suomi100

floreale, faranno incantesimi di mezza estate

- **Sun Effects** che porterà la luce nordica alla notte romana illuminando Villa Lante

- Jazz scandinavo, musica folcloristica moderna e tango al ritmo del **Duo Lepistö & Lehti**

- Ballo alle melodie della musica italo-finlandese, condotta dal pianista jazz **Karri Luhtala**

- Il teatro della danza **Tsuumi** svelerà i segreti del ballo

- Il fascino e l'atmosfera saranno garantiti dalla popolarissima conduttrice finlandese **Ella Kanninen**

Così come bisogna essere in due per ballare il tango – così anche a Villa Lante la scienza e la cultura vanno mano nella mano. I festeggiamenti accompagneranno un seminario scientifico secondo un approccio multidisciplinare sulla tematica della festa di mezza estate. Perché il solstizio d'estate (il giorno più lungo dell'anno) ha sempre avuto un significato particolare nella prospettiva storica? Come i ricercatori finlandesi stanno rivoluzionando la ricerca sul concetto del tempo?

In onore del centenario dell'Indipendenza della Finlandia, la Finlandia e l'Institutum Romanum Finlandiae si presentano al grande pubblico più versatili che mai. Sarà una festa unica della cultura e scienza finlandese.

Quindi, volete concederci il prossimo ballo?

Ulteriori informazioni sull'evento:

Petri Burtsov (Coordinatore di comunicazione)
petri@burtsov.com

+358 440 337 377

Ari Vihervaara

Tuomas Heikkilä (Direttore dell'Institutum Romanum Finlandiae)

heikkila@irfrome.org /

tuomas.m.heikkila@helsinki.fi

+39 342 677 1838 / +358 50 360 2100

Evento su Facebook:

[https://www.facebook.com/
events/300510043714972/](https://www.facebook.com/events/300510043714972/)

Sito per iscriversi:

<https://goo.gl/forms/XZNJAVhIf1DXIV8i2>

Twitter: [@IRF_Rome](https://twitter.com/IRF_Rome)

Instagram: [@villa_lante](https://www.instagram.com/villa_lante)

L'evento fa parte del programma ufficiale delle celebrazioni per il Centenario della Finlandia.

[http://irfrome.org/keskikesan-lavatanssit-villa-
lantessa-21-22-6-2017/](http://irfrome.org/keskikesan-lavatanssit-villa-lantessa-21-22-6-2017/)

Veronafiore ja Vinitaly

Johdanto

Veronan kansainväliset Vinitaly-viinimessut järjestettiin 51. kerran 9.-12.4.2017. Vinitaly syntyi virallisesti 22.-23.9.1967, jolloin Palazzo della Gran Guardiassa järjestettiin Giornate del vino italiano. Gran Guardia sijaitsee vastapäätä Veronan Arena. Vuonna 1969 Giornate del Vino Italiano - Vinitaly - tapahtumassa oli mukana 130 viinitilaa. Vuonna 1971 Mario Soldatin johtama Agriturist organisoï Vinitaly - Salone delle Attività Vitivinicole -markkinat, jonka ohjelmassa oli arvoviinien huutokauppa ja näytteillä oli viinituotannossa käytettäviä laitteita ja tekniikkaa.

Vinitaly-messut ovat kansainvälistyneet vuodesta 1978 lähtien. Vuonna 1988 syntyi Distilla eli Salone della Grappa, del Brandy e dei Distillati. Veronafiore omistaa Vinitaly-tuotemerkin, jonka ympärille on rakennettu laaja markkinointiverkosto. Vinitalyyn liittyvät esim. Vinitaly International, OperaWine, Vinitaly Wine Club, VIA-Vinitaly International Academy ja Enolitech. Vinitalyn VINO - A Taste of Italy -paviljonki oli esillä Milanon maailmannäyttelyssä Expo 2015:ssä.

Vinitaly 2015. © Foto Veronafiore-ENNEVI

Napoliinlahden viinejä

Seuraavassa on lyhyt kuvaus Italian viinimatkalta 24.3.-1.4.2007, jolloin pääsin Vinitaly-messuille suomalaisen viiniharrastusporukan mukana. ”Perjantai 30.3.2007 oli jälleen sadepäivä, kun koko porukka lähti Bussolengon hotellista Veronan Vinitaly 2007 -messuille. Alkumatkan ajoimme henkilöautoilla ja loppumatkan menimme bussilla. Vinitaly:ssa kävi vuonna 2006 yli 144.000 viinialan ammattilaista ja paljon väkeä oli nytkin liikkeellä. Veronafiere-messualue on pinta-alaltaan 350.000 neliometriä, johon mahtuu parikymmentä suurta näyttelyhallia. Aloitin kierroksen sisääntulon PALAEXPO-hallista, josta löytyi mm. seuraavien tuttujen viinitalojen osastot: Azienda Agricola Ca’ del Ge (A10), Azienda Agricola Isimbarda (A11) ja Conti Sertoli Salis (C7-C8).

Aikani samoiltuani hallista toiseen päädyin Campanian halliin (AREA B), jossa saatoin maistella mm. Napoliinlahden viinejä. Enodeltan pieni osasto oli mielestäni hyvä löytö. Enodeltan viineissä maistui Vesuviuksen rinteiden rypäleille tyypillinen tuliperäisen maan tuoksu ja voimakas tuhkan tai jopa tervan maku. Maistelin Enodeltan osastolla esim. **Lacryma Christi DOC del Vesuvio** - ja **Rosso Pompeiano** -viinejä”.

Enodeltan Lacryma Christi -viinejä

Vinitaly Wine Club

Vinitaly Wine Club on osa Vinitalyn ja Veronafieren rakentamaa yritysverkostoa. Liityin Vinitaly Wine Clubin postituslistalle, josta viimeisin sähköpostitarjous saapui 10.5.2017. Tarjoushinta 6 viinipullon valikoimasta on 74,50 €. Kaksi tuttua viinitaloa näkyi tarjouksessa: Feudi di San Gregorio Campaniasta ja Castello delle Regine Umbriasta. **Merlot Castello delle Regine 2006** maksaa 20 € (plus kulut). Vertailun vuoksi Alkon netissä Castello delle Regine Merlot 2005 maksaa 39,98 €. Castello delle Regine on minulle tuttu tila siksi, että osallistuin Kokkikurssi Umbriassa 8.-13.4.2015 -matkalle **Profumo d'Italian** porukassa. Pääsin kokkauksen ohella maistelevaan talon viinejä tasting-sessiossa. Tarjolla oli mm. **Poggio delle Regine Rosso** -punaviiniä, joka sisältää ranskalaisia rypäleitä ja toskanalaista Sangioveseä (Sangiovese 85 %, Syrah ja Merlot). Castello delle Reginen **Sangiovese Passito** -jälkiruokaviini on valmistettu pelkästään Sangiovese Grosso -rypäleistä ja on vertailukelpoinen vaikka **recioto**-viineihin.

Castello delle Regine, cantina, 2015.
Kuva Ari Vihervaara

OperaWine

Wine Spectator -lehti valitsi 100 parhaan italialaisen viinintuottajan viinejä 6. OperaWine -tapahtumaan, joka avasi Vinitaly 2017 -messut 8.4.2017. Löysin tuolta listalta tutun Tommasin (Tommasi Family Estates) **Amarone della Valpolicella Classico Ca' Florian Riserva 2009** -punaviinin. Pääsin maistelevaan Tommasin tilaan kuuluvan Tommasi Viti-coltorin (Via Ronchetto, 4, 37029 Pedemonte di Valpolicella [Verona]) viinejä ensimmäisen kerran Profumo d'Italian Veneton matkalla vuonna 2009.

Yksi suosikkini on **Amarone della Valpolicella Classico DOCG -punaviini**, joka on valmistettu autoktonisista rypäleistä (esim. Corvina 50 %, Corvinone 15 %, Rondinella 30 % ja Oseleta 5 %). Amaronea tuotetaan Valpolicellan alueella Veronan provinssissa. Rypäleet kerätään lokakuussa ja viedään erityiseen halliin kuivumaan muovikoreissa n. neljäksi kuukaudeksi, jonka jälkeen rypäleet siirretään käymisvaiheeseen. Jos rypäleiden kaikki sokeri ”palaa” käymisvaiheessa, tuloksena on kuivaa Amaronea. Jos sokeria jää jäljelle, tuloksena on makeaa **Recioto della Valpolicella** -jälkiruokaviiniä.

Arena on ollut Vinitalyn käytössä

Vinitalyn trendejä

Vinitalyssa oli tänä vuonna kävijöitä 142 maasta yhteensä 128.000. Näytteilleasettajia oli 4.270 30 eri maasta. Sosiaalinen media oli kovassa käytössä Vinitalyn aikana. Eniten netistä haettuja termejä olivat **Chianti**, **Franciacorta**, **Barolo**, **bio** ja **veggy**. Biologisesti tuotetut tai luomuviinit ovat kovasti kysyttyjä, joten italialaiset viinintuottajat satsaavat laatuun. Jopa biodynaaminen viininviljely on osoittanut toimivuutensa.

Palaan vielä alkuperäisrypäleisiin. Gambero Rosso julkaisi jutun, jossa esitellään Marchen Anconan provinssin Morro d'Alban -kylän erikoisuus, Lacrima di Morro d'Alba -rypäle. Stefano Mancinellilla on tarjolla esim. **Lacrima di Morro d'Alba DOC Superiore**, jonka valmistuksessa käytetään puna- ja valko-viinirypäleiden käymisprosessia. Lopputulos on varmaan mainio.

Teksti ja kuvat: Ari Vihervaara

Kirjallisuutta

Veronafiere

<http://www.veronafiere.it/>

Vinitaly 2017

<http://catalogo.vinitaly.com/it/cat>

OperaWine, Finest Italian Wines: 100 Great Producers

<http://www.operawine.it/>

Federazione italiana agricoltura biologica e biodinamica

<http://www.feder.bio/>

Enodelta

<http://www.enodelta.com>

Alla scoperta del padiglione VINO - A Taste of Italy a Expo 2015

<http://www.vinitaly.com/it/vino-2015/>

Alessio Turazza, Viaggio tra i vitigni autoctoni: la lacrima di Morro d'Alba
<http://www.gamberorosso.it/it/vini/1023822-viaggio-tra-i-vitigni-autoctoni-la-lacrima-di-morro-d-alba>

Comunicato stampa: Le tendenze sui social media durante Vinitaly, Chianti al top con Franciacorta e Barolo, bio e veggy tra i nuovi trend.
<http://www.gamberorosso.it/images/investor-relations/cs-gamberorosso-almawave-12aprile17.pdf>

Cantina Franzosi, Palaexpo/Stand B9
<http://cantinefranzosi.it/>

Castello delle Regine
<http://www.castellodelleregine.it>

Tommasi Family Estates
<http://www.tommasi.com/>

Vinitaly Wine Club
<https://www.vinitalyclub.com/it>

Nicola Verzicco:
Era estate a quel tempo

Era estate a quel tempo kertoo Milanossa syntyneestä Maria Luisasta, kirjailijasta, joka etsii eteläitalialaisia juuriaan **Apulia**sta. Kirjan nimi viittaa Maria Luisan lapsuudenmuistoon kesälomasta Mummolassa aurinkoisessa Apuliassa. Kirjassa on autobiografisia elementtejä ja se on omistettu kirjailijan ”nonnalle”, isänpuoleiselle isoäidille nimeltään Maria Luisa D’Alfonso, jonka kuva on myös kirjan kannessa. Kirjan juoni etenee dekkarimaisesti päähenkilön uppoutuessa yhä syvemmälle menneisyyteen selvitellessään edesmenneiden sukulaistensa elämänvaiheita. Tässä etsinässä häntä auttaa entinen koulutoveri Alessandra Barista.

Verziccon teos on hyvin visuaalinen, sitä voi pitää suorastaan Apulian matkailu-mainoksena, jossa paneudutaan kuvaamaan paikkakunnan kuvankauniita maisemia ja sen gastronomisia traditioita. Paikkojen nimiä suorastaan vilisee kirjan sivuilla, erityisesti **Leccen** kaupunkia, joka toimii Maria Luisan tutkimusten tukikohtana, kuvataan hyvinkin

yksityiskohtaisesti. Perheen parin sukupolven takaiset traagiset tapahtumat keskittyvät Salentoon, jota kutsutaan myös nimellä il Tacco, kartalla Italian saappaan korko.

Jo hyvin pian kirjan alussa lukija kokee tarpeelliseksi sekä sukupuun laatimisen että karttaan tutustumisen tarinan eri elementtien hahmottamiseksi ja pystyäkseen seuraamaan juonen kulkua. Sen vuoksi myös tässä kirjoituksessa on mukana kartat Apuliasta, Salentosta ja Maria Luisan junamatkasta Milanosta Lecceen.

Kaiken ulkonaisen reissaamisen lisäksi teos porautuu myös herkün päähenkilön sisäiseen maailmaan kuvaten hänen tunnetilojaan ja niiden vaihteluita psykologisen romaanin tavoin. Tarinan eri vaiheiden ”primus motorina” toimii itse asiassa juuri Maria Luisan vaisto, ”istinto”.

Verziccon teos osoittautui hyvin monipuoliseksi ja antoisaksi kirjallisuustieteellisen analyysin valossa. Italialainen kirjallisuuskriitikko **Mario Lavagetto** määrittelee termin *teksti* (lat. textus, it. tessere, tessuto) säikeiksi tai loimiksi, joista kudotaan kangas (tessuto), kudos tai matto (”il **testo** è un manufatto che contiene fili, fatto a mano, un tappeto o un tessuto”). Tämän teoksen kohdalla voisi puhua jopa räsymatosta, joka on kudottu erivärisistä loimista, sillä niin paljon on luonnon ja ympäristön kuvauksessa käytetty värejä. Nämä Apulian luontokuvaukset olivatkin kauneimpia kohtia kirjassa: “Pazzurro del mare, il verde degli uliveti, casa bianca immersa nel verde, la terra ocra e rossa di Puglia”. Ostunin kaupunkia kuvataan “come una grande nuvola bianca nel cielo turchino”. Meri on myös yksi kirjan keskeisistä elementeistä. Näin Verzicco kuvaa merta Polignano a Mare edustalla: “Il mare si era calmato, solo una leggera schiuma bianca sulle onde che si infrangevano sugli scogli; il buio della notte era in simbiosi con la cupa massa d’acqua salmastra”.

Lavagetto puhuu tekstistä nimenomaan päivän tapahtumina (”tessuto del **giorno**”), joille on ominaista loogisuus ja juonta eteenpäin vievät tapahtumat, tässä tapauksessa Maria Luisan matkat, tapaamiset ja arkipäivän askareet. Yötä (**notte**) sen sijaa edustavat unet, joita niitäkin on tässä kirjassa kuvattu useita. Lukija saattaa helposti jättää päähenkilön sisäisen elämän, joista unet ovat yksi ilmenemismuoto, toissijaiseen asemaan, joka jää jalkoihin, kun keskitytään seuraamaan tarinan henkilö- hahmojen päivällä tapahtuvia edesottamuksia. Kuitenkin juuri nämä Maria Luisan ”unimaailman” ja tunnetilojen kuvaukset antavat lukijalle vihiä tämän sisäisestä kehityksestä, kyseessä on myös eräänlainen kehitysromaanin, ja jotka auttavat ymmärtämään kirjan loppuratkaisua.

Lavagetto, joka oli hyvin kiinnostunut psykoanalyysistä, puhuikin jälkien etsimisestä (”cercare le tracce”): kirjailija pudottelee tarkoituksella jälkiä mm. Maria Luisan mielentilasta ja sukulaisista tarinan edetessä, joita poimiessa lukija saa vinkkejä ja pystyy vähitellen muodostamaan kuvan tapahtumista. Puhutaan **Sherlock Holmes -metodista**, jossa etsitään pieniä johtolankoja, jotka voivat johdattaa tutkijan ratkaisun äärelle. Samoin psykoanalyttisen näkemyksen mukaan unet ovat päivän tapahtumien jäänteitä (**Freud: i residui**), joita analysoimalla on mahdollista ymmärtää paremmin potilaan tilaa.

Kirjailija Verzicco alkaa heti kirjan alussa pudottelemaan jälkiä päähenkilön mielentilasta lukijan löydettäväksi. Jo kirjan ensi lehdiltä alkaen Maria Luisaa työntää eteenpäin selittämätön pakkomielle tutkia isänpuoleista sukua Etelä-Italiassa. Hänen lapsuudessaan ja nuoruudessaan perhe oli joutunut muuttamaan vanhempien työn perässä useaan otteeseen, mikä oli ilmeisesti osasyynä hänen juurettomuuden tunteeseensa. Juurien lisäksi Marie Luisa etsii jotain muutakin, muttei tiedä mitä. Hänen

tutkimustensa aikana vastaan tule kaikenlaisia yhteensattumia, jotka saavat hänet pois tolaltaan. Hän itkeskelee ja saa synkkiä ennakkoaavistuksia. Tapahtumia ihmetellessään hän ei enää tiedä, mikä on mielikuvitusta ja mikä todellisuutta. Erityisen ongelmalliseksi muodostuu Maria Luisan suhde **Adele**-nimiseen, jo edesmenneeseen sukulaiseen, joka on ulkonäöltään Maria Luisan kaksoisolento. Tämä samannäköisyys aiheuttaa erikoisia tilanteita sekä Leccessä että Castrossa vastaantulijoiden luullessa törmänneensä aaveeseen. Identtisen ulkonäön lisäksi Adelen ja Maria Luisan monet mieltymyksetkin käyvät yksiin. Molemmat rakastavat syvästi merta ja pitävät myös kaikista sen tarjoamista antimista. Leccessä Maria Luisan löytää iäkäs **signora Margherita**, jonka täti Adele oli ollut. Margherita kuvittelee saaneensa nuorena kuolleen Adele-tätinsä takaisin ja haluaa omia Maria Luisan itselleen ja pyytää tätä jopa asettumaan taloksi Leccen palatsiin. Muutaman kerran Adele-tädin huoneissa yövyttyään Maria Luisa kokee paikan ahdistavaksi ja haluaa välttämättä päästä pois talosta, joka tuntuu vankilalta huolimatta siitä, että rakas koulutoveri Alessandra on hänen mukanaan vierailuilla.

Kertojan ääni on voimakas *Era estate a quel tempo* -kirjassa. Se tulee kuuluviin mm. silloin, kun kerrotaan, mikä paikka on kyseessä tai kuka on äänessä. Teoksessa voidaan sanoa olevan **ekstradiegeettinen kertoja**, joka pysyy poissa teoksen tapahtumista ja joka paljastaa henkilöhahmon sisäisen maailman lainaamalla tämän puhetta tai ajatuksia. **Kaikkietävä kertoja** osallistuu tarinaan sukeltamalla tarinan henkilön päin sisälle. Toisaalta teoksessa esiintyy myös **kertojen hierarkkisuutta**, kun Maria Luisa seuraavan tason alisteisena kertojana kertoo sukutarinan Alessandralle varsinaisen kertojan sijaan, koska kaikkietävä primaari kertoja päättää jättää tarinan kertomatta lukijalle. Kertoja kertoo aina

omalle yleisölleen, tällöin primaarin kertojan yleisö on lukija ja Maria Luisan yleisö taas on Alessandra.

Lukijaa saattaa paikoitellen ärsyttää kirjailijan tapa annostella kertomaansa ja jopa jättää kokonaan kertomatta asioita. Tällöin on kyseessä ns. **epäluotettava kertoja**. Esim. signora Margheritan yökävelyn syy paljastuu vasta parinkymmenen sivun kuluttua ja samoin signoran Maria Luisalle antamaa sukuselvitystäkään ei kerrota heti, vaan vasta myöhemmin sijaiskertojan (Maria Luisan) toimesta. Kirjan alussa Maria Luisa lukee netistä Puglian murteista, mutta lukijalle asti netin anti ei kuitenkaan välity, vaan tämän on itse käytävä etsimässä sama tieto netistä.

Moderenissa romaaneissa suosittu **vaihtuva fokalisaatio** (= näkökulmaa) on käytössä myös Verziccon teoksessa. Kirjan dialogi tapahtuu minämuodossa (**sisäinen fokalisaatio**) ja kertojan kertomat osuudet taas kolmannessa persoonassa (**ulkoinen fokalisaatio**).

Teos sisältää myös runsaasti muutoksia kronologiseen kerrontaan. **Takaumia** menneisyyteen ovat mm. Zia Fulvian kertomukset sota-ajalta, Maria Luisan kaunis lapsuudenmuisto kesälomasta Mummolassa, Maria Luisan uni vihreäsilmäisestä miehestä ja signora Margheritan kertomus Adelen katoamisesta. Tulevaisuuden **ennakointia** taas on käytetty mm. Maria Luisan kuvitellessa jo istuvansa junassa kohti Pugliaa, vaikka hän vasta odottaa pääsyä sinne. Myös yksi Maria Luisan uni hänen heittäytymisestään mereen on selvästi ennakointia. Takaumia korostaa tässä vielä kielitieteestä tunnetut kataforat, joissa esim. henkilöhahmosta puhutaan ensin pronominiilla tai jollain häntä kuvaavalla substantiivilla varsinaisen erisnimen paljastuessa vasta myöhemmin. Näillä ennakoivilla keinoilla kirjailija pitää yllä jännitettä ja luo odotuksia, joskus jopa harhaanjohtavia sellaisia, sekä vaikuttaa lukijan lukustrategiaan.

Kirjassa käytetty kieli on hyvin kuvauksellista, jopa maalauksellista ehkä juuri siinä käytettyjen **värien** ansiosta. Vaikka Adrianmeri on laaja ja sen sini läsnä kaikkialla rannikkokaupunkien maisemassa, yllättäen väri, jota eniten esiintyy kirjassa, on valkoinen. Valkoinen ei ole kuitenkaan pelkkä *bianco*, vaan se saa useita eri vivahteita, kuten *candido*, *canuto* ja *avorio*. Samoin musta ei ole vain *nero*, vaan se saa muitakin esiintymisasuja, kuten *scuro*, *pece*, *oscuro*, *cupo*, *nero antracite*, joita käytetään värien kuvaamiseen. Myös yhdistelmä musta ja valkoinen, *bianco e nero* on hyvin edustettuna tekstissä. Perusvärien lisäksi värien nyanssit huomioitiin eri sävyissä, esim. *rosso rubino intenso*, *colore verdastro*, *verde brillante*, *caldo color arancione* e *giallognolo*.

Kirjassa mainittiin kaksi Puglian alueen murretta: **il pugliese**, jota käytetään pohjoisessa ja joka pohjautuu la lingua napoletanaan sekä **il salentino**, jota taas puhutaan etelässä ja joka on peräisin la lingua siciliana. Ainoa murrekana, joka tekstissä esiintyy, on Beddha! – lecceläinen ystävällinen tervehdyssana.

Epämuodollisessa kielessä esiintyi huudahdussanoja, kuten *Cavolo! Dai! Ciccia!* (nuoren ja kauniin henkilön hellä kutsumanimitys) *Caspita!* Una *sagoma* (outo tyyppi). Tekstissä esiintyi myös substantivoituja infinitiivejä:

- *il nascondersi* (nascondimento, piiloutuminen)
 - *l'indurirsi* (indurimento, karuuntuminen)
 - *il recuperare* (il recupero, toipuminen)
 - *il soggiornare* (il soggiorno, oleskelu)
 - *un fuggire* (una fuga, pako)
- ja lauseenvastikkeena käytettyjä infinitiivejä:
- *nell'udire* (quando ho udito, kuullessani)
 - *nel tornare* (quando tornarono, palatessaan)

Tarina huipentuu Marie Luisan päästyä eroon ylisuojelevasta Margheritasta ja tämän isosta ja kauniista, mutta traumoja aiheuttavasta

talostaan. Adelen huoneistossa yövyttyään tytöt olivat löytäneet Adelen päiväkirjan, josta paljastui kirjoittajansa koko onneton tarina. Maria Luisa alkaa vähitellen samaistua Adeleen ja tämän viimeiset, rakkaudessa pettyneet sanansa päiväkirjassa muodostuvat Maria Luisan ohjenuoraksi: ”oggi andrò al mare, oggi finalmente sarò sua, il mare mi accoglierà con amore.” Charlotte Brontën Kotiopettajattaren romaanin välistä löytynyt Adelen kirjoittama lappu ”le ombre non sono meno importanti della luce” näyttää alkavan toteutua, Lavagetton termein ilmaistuna la notte vince il giorno.

Alessandran ehdotuksesta Maria Luisa siirtyy Alessandran Mamma Caterinan hoteisiin **Polignano a Mare**n kirjoittamaan romaaniaan. Lumoavan merimaiseman äärellä Maria Luisa kirjoittaa kuumeisesti yötä päivää romaania, jossa hän itse on päähenkilönä. Saatuaan sen valmiiksi hän jättää printatun käsikirjoituksen pöydälle ja päättää viimein lähteä katsomaan suvun maatilaa **Castro**ssa. Tuo valkoinen talo oliivilehdon siimeksessä, josta hän jo tutkimuksensa alkuvaiheessa oli nähnyt piirroksen, veti häntä väijäämättömällä tavalla puoleensa. Maria Luisahan oli pohjimmiltaan vaatimaton ihminen, jonka unelma oli asua pienessä valkoisessa talossa meren rannalla ja kirjoittaa siellä rauhassa. Hän ei kaivannut perintöjä eikä aatelisia sukujuuria.

Maria Luisa matkustaa Lecceen, käy onnellisen signora Margheritan kanssa kävelyllä keskustassa ja pääsee seuraavana päivänä Giuseppen, signoran autonkuljettajan kyydittämänä Castron maatilalle. Siellä hän kävelyretkellään kohtaa vanhan maalaisnaisen, joka joutuu paniikkiin tämän nähdessään ja luultuaan Adelen nousseen kuolleista kummittelemaan. Maria Luisa suuntaa kohti merenrantaa ja samaa kalliota, jonka hän oli nähnyt Adelen piirroksissa ja joissa Adele seisoo hiukset tuulessa hulmuten apaattisesti merelle tuijottaen. Pian Maria Luisa on itsekin

tuolla samalla kalliolla tuska sydämessään ja kokien päätyneensä elämässään tienhaaraan. Hän ei kuitenkaan ole yksin kalliolla, vaan siinä rinnalla seisovat hänen vanhempansa, isovanhempansa ja hänen rakastamansa mies, jota Maria Luisa Adelen lailla odotti ikkunassa viimeisenä yönään Leccessä. Ja kas... Adele, hänen toinen minänsä seisoo kauempana meren yllä hymyillen hänelle. Maria Luisa kurkottaa merta kohden ja putoaa läpikuultavaan veteen, jossa Adele jo häntä odottaakin ojentaen kätensä Maria Luisalle.

Lukijan mielessä herää useita kysymyksiä teosta lukiessa. Onko kaiken takana Maria Luisan onneton rakkaus mieheen, josta lukijalle vain vihjataan muutaman kerran? Elämässä on vain yksi rakkaus, yksi mies, ruumis on temppeli, rakkaus on temppeli, kuten sanotaan U2:n laulussa ”One”, jota Maria Luisa kerran hyräili rakastettunsa korvaan.

Missä olivat Maria Luisan äiti ja isä, eikö heidän kanssaan voinut keskustella? Maria kykeni kommunikoimaan heidän kanssaan vain pyytämällä kirjeessään Alessandrea toimittamaan kirjansa heille henkilökohtaisesti - ehkä mahdollista postuumia julkaisua varten?

Kuka oli il misterioso **dottor Citiulo**, joka ilmestyi aina hämmästyttävästi päähenkilön tielle ja osasi melkein lukea tämän ajatuksia. Samoin il **signor Cirrun** ilmestyminen ja sukulaiseksi osoittautuminen sattui kovin sopivasti. Citiulon antama piirros Castron rantatalosta ja Cirrun isoäidin kirjoitukset tuovat lisää vettä Maria Luisan tutkimusten myllyyn. Yhteensattumat ja selittämättömät tapahtumat kutovat tarinan, joka huojuu todellisen ja epätodellisen välimailla. Lukijan epäuskoisuus kasvaa tarinan edetessä – muuttuuko Maria Luisa Adeleksi tarinan loppuvaiheessa?

Huolimatta läheisten useasti ilmaiseksi huolesta Maria Luisan käytöstä kohtaan hänen traagista kohtaloaan ei onnistuttu välttämään. Surullisesta tarinasta huolimatta lukijalle jää käteen Apulian auringon alla kylpevien kauniiden maisemien lisäksi – kyseessä on sentään italialainen kirja – tietoja myös paikallisista **gastronmisista perinteistä**:

- *Rustico* (täytetty leipä)
- *Panzerotto* (puolikuun muotoinen piiras, jossa on leipäpastasta tehty taikinakuori ja sisällä jokin täyte)
- *Salice Salentino* (Brindisin ja Leccen alueen DOC-viini)
- *Puccia* (pizzataikinasta tehty apulialainen leipä)
- *Fave e cicoria* (härkäpajuja ja sikuria, apulialainen perinneruoka)
- *Turcinieddhi* (karitsan sisälmyksiä suolessa)
- *Carpaccio di tonno*
- *Zuppa di pesce con pane pugliese*.

Kirjapiirin tapaamisessa 8.5.2017 teos herätti runsaasti keskustelua ja todettiin, että kirja olisi voinut saada toisenlaisenkin päätöksen ottaen huomioon, että päähenkilö oli vielä nuorehko, hänellä oli läheisiä ihmisiä, työ kirjailijana ja vielä mahdollisesti perintökin odotettavissa tulevaisuudessa.

Maria-Luisan junamatka:

Milano-Piacenza-Parma-Bologna-Rimini-Pesaro-Ancona-Pescara-Foggia-Bari-Brindisi-Lecce

La Puglia:

- **Salento**, (il Tacco)
- il Tavoliere
- Bari (il capoluogo)
- Brindisi
- **Lecce**
- Foggia
- Otranto
- Ostuni
- **Polignano a Mare**
- **Mare Adriatico**

Il Tacco:

- **Lecce**
- Maria Luisan uimapaikat:
 - ◊ San Cataldo, Torre del Orso
- **Castro** (la masseria della famiglia)
- Marina di Novaglie ("la Taranta")
- Santa Cesarea Terme

Nicoletta Verzicco

Kirjailija **Nicoletta Verzicco** on syntynyt Milanossa, asunut Barissa ja nykyisin hän vaikuttaa Riminissä. Hänestä kerrotaan, että pohjoisen kylmänvaalean ulkonäkönsä hän on perinyt äidiltään, mutta on kuitenkin eteläitalialainen luonteeltaan. Hän on lukenut intohimoisesti jo sikiönä, tosin silloin äitinsä silmillä ja äänellä. Hän on naimisissa, mutta se on suhteellista. Hän on synnyttänyt tyttären, mutta se ei määrittele häntä. Hän on opiskellut Istituto magistrale Borea Angeli -nimisessä oppilaitoksessa Barissa professoressa Pansinin johdolla.

Verziccoa kuvataan tunteiden soturiksi, joka puolustaa sydämen ääntä ja vastustaa nykymaailman tunnekylmyyttä, kyynisyyttä ja laskelmointia.

Verzicco on julkaissut kokoomateoksen *Il sangue dei Papaveri* (2007). Verzicco on mukana Guido Passinin kokoomateoksessa *Senza fiato* (2008), joka on saanut Italian Presidentin Giorgio Napolitanon myöntämän ”Medaglio di Rappresentanza” -palkinnon. ***Era estate a quel tempo on hänen ensimmäinen romaaninsa (2010)*** ja sille on luotu oma FB-sivu. Vuonna 2015 Verzicco on kirjoittanut runon *L'ultimo bacio* Walter Macoranon valokuvaan. Verzicco tekee yhteistyötä paikallisten ja kansallisten sanomalehtien kanssa ja lisäksi hän on kirjoittanut satuja lapsille.

L'ultimo bacio degli ulivi secolari.
Kuva: Walter Macorano.

“L’ ultimo bacio

Ti bacio da secoli amore mio, non ritrarti. Lo vedi il mio sorriso? Mai potrei allontanarmi dal tuo sapore che si mischia alla salsedine che il vento porta fino a noi quando il mare è in tempesta. Baciami amore mio, lascia che la ruvida antica mia passione ti faccia dimenticare la pazzia di quegli uomini che vogliono dividerci. Baciami amore mio, lascia che le nostre fronde ci coprano gli occhi e che le cicale si sveglino per stendere un drappo, con il loro canto inconsueto, su questo lontano rumore sconosciuto. Ti terrò stretta fino alla fine e se coloro che si fanno chiamare uomini useranno le loro lame taglienti, allora sarà il fuoco a bruciare il nostro vivo desiderio abbracciato ai nostri tronchi e, ti giuro, rinasceremo tu e io teneri virgulti dalle nostre stesse radici. Guarda il mio sorriso e baciami amore mio, non avere paura.”

Nicoletta Verzicco

<http://www.salentourist.it/blog/index.php/ultimo-bacio-ulivi-nardo-walter-macorano>

Kielikurssilla Arezzossa 1.-12.5.2017

Olen useita vuosia opiskellut italiaa. Aluksi vuosia Helsingin aikuisopiston kursseilla ja sittemmin pari kolme vuotta Italian kulttuuri-instituutin tunneilla. Jossain vaiheessa totesin, että en tällä menolla pysty saavuttamaan keskustelutasoa.

Huhtikuussa 2014 lähdin Bolognaan kuukaudeksi. Vanha yliopistokaupunki kiinnosti minua tavattomasti. Kouluni Cultura Italianan suhteen en pettynyt. Ryhmätunnit pidettiin 9-12.30 ja sen jälkeen saamani tunti yksityisopetusta avasivat kieleni kannat. Ryhmän taso oli A. Oppilaita oli noin 8 - 10.

Jatkoin toukokuussa 2015 kahden viikon kurssilla Genovassa. Päästyäni hyvään alkuun päädyin 2016 toukokuussa kahdeksi viikoksi Arezzoon. Kaupungissa olin käynyt useamman kerran ja siellä olevan koulun nimi **Cultura Italiana Arezzo** viittasi Bolognan hyvään kouluun. Arveluni osui oikeaan, sillä koulun juuret johtivat Bolognaan. Oppimateriaali on yhteistä, vaikka koulun omistus on nyt paikallinen.

Tasotestin perusteella minut ohjattiin jo viime vuonna B-tasolle. Opiskelutahti oli tuttu. Ryhmätunnit pidettiin 9-12 ja koska halusin yksityisopetusta, istuin iltapäivällä 1,5 tuntia keskustelemassa Opettajani Francescon kanssa aika vaikeista aiheista, kuten Jumalan olemassaolosta tai katolisuuden yhteiskuntaa rapauttavasta vaikutuksesta. Taistelussa tukeuduin **Carlo Ginsburgin** tutkimukseen ”Juusto ja madot”, Gaudeamus 2007. Se oli tähtihetkeni. Francesco ei kirjaa tuntenut, mutta tutustui siihen.

Palasin kouluun vielä viikoksi syksyllä 2016. Tuolloin ryhmässäni oli 5 neitosta, joista useimmat olivat saapuneet Yhdysvalloista.

Tapio aamiaisella.

Koska minulla oli aikaa myös tänä keväänä, sovin koulun kanssa kahden viikon jaksosta toukokuun 1.-12. päiville. Nyt kuten aiemminkin olin myös valmistautunut yksityistunneille kirjoittamalla ”muistelmiani”. Lisäksi halusin harjoitella mm. refleksiivi-verbien käyttöä, joista aloitimme heti ensimmäisellä tunnilla. Kirjoittamaani tekstiä opettaja tarkisti pari sivua päivässä alleviivaten virheet. Niitä ratkoin seuraavaksi tunniksi.

Heti alkuvaiheessa kirjoitukseni paljasti toistuvia virheitä. Aloittaessani muinoin kielioipintoni kauhistuin mm. artikkelien määrää ja jätin ne pois tarpeettomina. Opettajani Paola ei suvainnut minkäänlaisia oikoteitä. Niinpä tein hänelle iltaisin harjoituksia artikkeleista, pronomineista sekä liittelin yhteen artikkeleita, prepositioita ja substantiiveja. Tunneilla sain myös kuulla substantiiveista, joiden artikkeli pitää vain opetella sekä verbeistä joiden vaatima prepositio pitää verbin myötä opetella. Mielenkiintoisia vähemmän loogisia kielen kiemuroita löytyi kyllä tuntien katteeksi enemmän kuin niitä kaipaisi.

Oman tekstin kirjoittaminen sopi minulle ja toi paljon valoa kielioipintoihini. Paola totesi päästyämme tarinani loppuun minun kääntävän suomea. Seuraavaksi voisin kuulemma miettiä, kuinka italialainen asian ilmaisee. Aluksi arvelin 1,5 tunnin teho-

opetuksen päivässä olevan liikaa, mutta aika suorastaan riensi. Kovasti oli tunneissa vauhtia. Paola on selvästi onnistunut ammattinsa valinnassa.

Ryhmätunneilla varmaankin useimmissa kouluissa kurssit alkavat joka maanantai. Oppijakso kestää 3 viikkoa, jonka jälkeen sama jakso alkaa uudelleen. Näin ainakin perustasolla (A). Mukaan voi siis hypätä mikä maanantai tahansa ja kolmessa viikossa kielen perusteet on tutkittu. Ryhmässä osa ajasta käytetään keskusteluun. Joka päivä myös opiskellaan ja harjoitellaan kielioppia. Nyt harjoittelimme mm. pronomineja sekä verbien aikamuotojen käyttöä. Päivittäin saimme myös kotitehtäviä, jotka seuraavana päivänä korjasimme yhdessä.

Koulu järjestää arkisin iltaohjelmaa jopa neljänä päivänä ja lauantaisin saatetaan tehdä retki johonkin lähikaupunkiin. Nyt kävimme **Cortonassa** ja sen seitsemässä kirkossa.

B-tason ryhmissä on ollut niin viime kevään kuin nyt varsin vähän oppilaita, vain 3-5. Kaikki ovat olleet eläkeläisiä paitsi japanilainen nuori mies, joka opiskelee kokonaisen vuoden kieltä Arezzossa.

Arvioni koulusta on todella positiivinen. En ymmärrä, miten opetus voisi olla tehokkaampaa.

<http://www.culturaitalianaarezzo.it/en>

Kielen oppimistasoissa koulu noudattaa eurooppalaista järjestelmää. Tasot ovat A1, A2, B1, B2 ja C1, C2, joka on korkein. Kurssin jälkeen oppilas saa todistuksen, jossa on mainittu kurssin taso ja arvioitu oppilasta arvosanoin A – Ottimo, B – Buono, C – Discreto, D – Sufficiente, E – Insufficiente. Arvio on annettu peräti yhdeksälle eri asialle. Näitä ovat esimerkiksi Acquisizione Strutture, Uso delle Strutture ja Capacità Espressiva e Comunicativa.

Kielikurssin opettajia.

Olen useimmiten asunut vuokraamassani huoneistossa. Yksin matkatessa voi tyytyä vähempääkin. Syksyllä löysin Arezzon keskustasta hotelliksi muutetun **La Locanda di San Pietro Piccolo** -nimisen luostarin <https://www.locandasanpierpiccolo.it> . Siellä asuin nytkin.

Luostarin kammio.

Rakennus oli seitsemän vuotta tyhjiään, kunnes paikallinen yrittäjä avasi vajaa kaksi vuotta sitten siinä hotellin ja ravintolan. Rakennus on 1300-luvulta ja hieman askeettinen. Kaikissa huoneissa ei ole omaa kylpyhuonetta, vaan sellainen on käytävällä muutaman huoneen yhteiskäytössä. Rakennuksessa on kirkko, josta eräänä iltana tulvahti mieltä rauhoittava suitsukkeen tuoksu kammiooni. Näin elettiin luostarissa.

Asukkaiden joukossa olen havainnut olevan pyhiinvaeltajia sekä muita reppuleita, mutta myös yrityselämän edustajia.

Arezzo on tavattoman viehättävä ja rauhallinen etruskikaupunki. Tunnin junamatkan päässä on mm. Siena, Firenze, Poppi ja Cortona. Joka kuukauden ensimmäinen viikonloppu kadut täyttyvät ympäri Italiaa saapuvista antiikkikauppiaista. Eräältä myyntipöydältä löysin neljä viikkolehteä ”**La Tribuna Illustrata**”, jotka olivat tammi-helmikuulta **1940**. Lehdissä on parikymmentä Talvisotamme kuvaa mm. Raatteen tieltä ja Sallasta. Niitä ei ehkä ole Suomessa koskaan julkaistu.

Historiaa voi myös tutkia. Olen viehättynyt pääaukiolla olevasta kellotornista vuodelta 1552. Siihen kuvattu maa on vielä litteä, jota kultainen aurinko kiertää. Kellon koneistoa pääsee katsomaan. Kun kello lyö, ison koneiston pauke ja vauhti on suorastaan pelottava.

Kaiken kaikkiaan erinomainen kahden viikon jakso, jonka oppeja pitää nyt uudelleen käydä läpi monisteita tutkien.

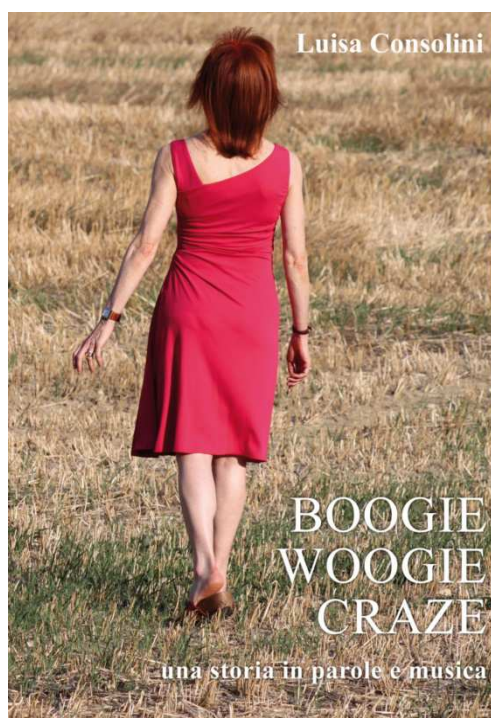
Kiinnostuneille opinhaluisille kerron mielelläni lisää kokemuksistani.

Minerva di Arezzo.

ILMOITUKSET

Boogie Woogie Craze: una storia in parole e musica di Luisa Consolini

La Musa Talia
Venezia 2017

Benvenuti all'ultimo appuntamento del club del libro di questa primavera: ci vediamo nella sala riunioni principale della biblioteca di Rickhardinkatu (18:00-20:00). Ospiteremo **la presentazione del romanzo Boogie Woogie Craze: una storia in parole e musica di Luisa Consolini** (978-88-907634-8-9). **Saranno presenti l'autrice e l'editore.**

Il romanzo racconta di **Lidia**, Bob, Susanna e Vins. Sono persone normali ma, durante tre decenni di storia italiana ed europea, il destino le chiama più volte. Per qualcosa di speciale o per metterle alla prova: lasciare il primo amore e fondare una start-up, salvare un grande

progetto, affrontare la morte, vivere una fantasia. I personaggi, Lidia in testa, lo assecondano o lo contrastano, girano l'uno intorno all'altro nel boogie-woogie della vita, ma l'esito è sempre inaspettato e il destino vince.

I luoghi esistono e contano - soprattutto quelli che determinano l'anima dei protagonisti: una certa parte della **pianura del Po**, un quartiere di carattere in una città speciale - ma il realismo è magico, perché lo sguardo che li osserva è ricco di emozione. Infine la **musica**. È parte della storia. Nel romanzo ci sono richiami all'ascolto: per sentire quello che i personaggi hanno in testa e nel cuore; per capire meglio.

"Ho sempre amato scrivere, ma solo il 15 febbraio 2016 ho deciso di fare sul serio, grazie a una storia che avevo in mente da qualche tempo. Ho seguito un corso di scrittura creativa, mi sono buttata con tutte le mie forze e l'ho scritta: in parole e musica. In un certo senso ho pagato il debito con i miei sogni, dopo cinquantacinque anni di vita. Non è mai troppo tardi."

Luisa Consolini ha annunciato così l'uscita del suo romanzo su LinkedIn e Facebook, dove pubblica regolarmente articoli per chi vuole saperne di più.

Copie del romanzo saranno disponibili alla fine della presentazione o su:

http://www.lamusatalia.it/monografe_gemini.php?sid=

Accorrete numerosi!

Per informazioni: lia.gasbarra@espoo.fi

Tapahtumapaikka: **Rikhardinkadun kirjasto**, kokoushuone, 1. krs

Tapahtuma-aika: **29.5.2017 klo 18:00 - 20:00**

ORION: Ihanat italiattaret

Missään maassa ei ole ollut enemmän upeita naistähtiä kuin Italiassa toisen maailmansodan jälkeen. Toisin kuin Hollywoodissa Italiassa misseinä ja povipommeinakin aloittaneet suosikit saivat kunnianhimoisia rooleja parhaiden ohjaajien elokuvissa.

Senso

To 29.6.2017 klo 19:20

Ti 1.8.2017 klo 18:50

Tragedienne **Alida Valli** (1921–2006) sai pääroolin Luchino Viscontin **Sensossa** (1954), jonka tapahtumat sijoittuvat 1860-luvulle, Italian jälleenyhdistymisen vuosikymmenelle. Järkeä uhmaava intohimo saa naisen pettämään isänmaansa oopperamaisessa draamassa, joka käynnistyy Giuseppe Verdin Trubaduurin huikealla esityksellä.

La Strada

Ke 9.8.2017 klo 19

Su 13.8.2017 klo 18

Komedienne **Giulietta Masina** (1920–1994) oli miehensä Federico Fellinin muusa, eikä koskaan enemmän kuin **Tiessä** (La strada, 1954), jossa on Picasson ja Chaplinin henkeä ja jonka Gelsominan roolissa tuntuu ihmeen kosketus. ”Elokuvani eivät synny logiikasta vaan rakkaudesta” (Fellini).

Pane, amore e fantasia

Ti 4.7.2017 klo 17

To 13.7.2017 klo 17

Gina Lollobrigida täyttää 90 vuotta 4.7.2017, jolloin esitämme hänen rakastetuimman elokuvansa, Luigi Comencinin ”vaalean-punaista neorealismia” edustavan suosikki-elokuvan **Leipää, rakkautta ja unelmia** (Pane amore e fantasia, 1953), vastaanäyttelijöinä Vittorio De Sica ja Roberto Risso.

L'avventura

Ti 20.6.2017 klo 20

Su 25.6.2017 klo 18

Monica Vitti (s. 1931) oli Michelangelo Antonionin muusa ”yksinäisyyden trilogiassa”, jonka avausteos **Seikkailu** (L'avventura, 1960) käynnistyi Sisilian tuliperäisessä saaristossa kirkkaan auringon alla. Ihmissuhteiden häilyvyys peilasi vieraantunutta suhdetta työhön. Kuvallinen tyyli vertautui metafyyristen maisemien maalariin Giorgio di Chiricoon.

La moglie del prete

Ti 23.5.2017 klo 17

13.6.2017 klo 18:45

Sophia Lorenista (s. 1934) tuli sekä draaman että komedian osaaja, ja Dino Risin **Papin vaimossa** (La moglie del prete, 1970) hän tarvitsi kumpaakin taitoa. Onnettoman rakkauden kokenut Valeria soittaa kirkon hätäpuhelimeen ja rakastuu häntä auttavaan pappiin (Marcello Mastroianni). Kirkossa vallitsee selibaatti, mutta papeilla saa olla taloudenhoitajia ja näillä lapsia...

L'innocente

To 15.6.2017 klo 20:50

La 17.6.2017 klo 17

Voimistelunopettajana ja valokuvamallina aloittanut **Laura Antonelli** (1941–2015) sai parhaan elokuvaroolinsa Luchino Viscontin viimeisessä elokuvassa **Rakkaus Roomassa** (L'innocente, 1976), joka perustuu Gabriele d'Annunzion romaaniin. Elokuvan maahan-tuoja Suomessa oli Aito Mäkinen.

Il conformista

To 8.6.2017 klo 21

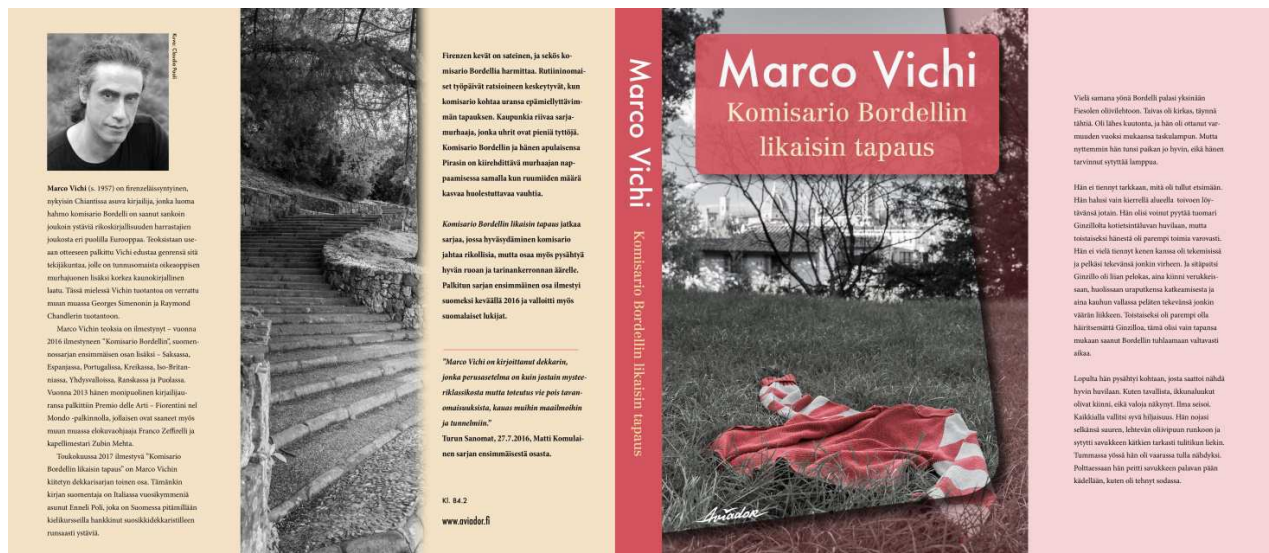
La 10.6.2017 klo 18:45

Estoton **Stefania Sandrelli** (s. 1946) kuuluu italialaisen elokuvan monipuolisimpiin näyttelijöihin. Bernardo Bertolucci löysi tyyliinsä Alberto Moravian romaaniin perustuvassa **Fasistissa** (Il conformista, 1970), joka sijoittuu vuoden 1938 Italiaan. Sandrellin näyttelijäkumppaneina ovat Jean-Louis Trintignant ja Dominique Sanda.

Antti Alanen

Italo-dekkari-ilta pe 16.6.2017 klo 18 Rivoletto, kabinetti

Tervetuloa viettämään **italialaishenkistä iltaa** Ravintola Rivoletton kabinettiin perjantaina **16.6. klo 18**, Albertinkatu 38, Helsinki. Tilaisuudessa on esitteillä mm. **Enneli Polin** uusin ja vastikään ilmestynyt Bordelli-suomennos klubikirjailijamme Marco Vichin teoksesta *Una brutta facenda*. Ennelin lisäksi paikalle tulee myös **Aviador** kustannuksen edustaja. Kabinetissa on tilaa vain 30 henkilölle, joista muutama paikka on vielä vapaana. Ilmoittaudu mahdollisimman pian tai viimeistään 10.6. allekirjoittaneelle osoitteeseen hhl@louko.com

Alla linkeissä on lisätietoa ravintolasta, jonka antimia nautimme omakustanteisesti.

<http://rivoletto.fi/menu>

<http://rivolirestaurants.fi/tilat>

Jäsenmaksunsa maksaneiden kesken arvotaan tilaisuudessa italiankielinen **kirjapalkinto**.

Jos et le vielä maksanut jäsenmaksuasi, niin ehdit hyvin tehdä sen vielä ennen arvontaa seuraavilla tiedoilla:

- Maksun saaja: Italia-klubi ry
- Pankkitilinumero: Nordea FI88 1544 3000 0229 67
- Summa: 20€/hlö, 50€/yhteisö, 200€/ainaisjäsenmaksu

Tervetuloa uudet jäsenet!

Toimintakaudella 2016-2017 on klubiin toistaiseksi liittynyt 14 uutta jäsentä! Klubi toivottaa tervetulleeksi uudet jäsenensä ja kannustaa heitä ottamaan aktiivisesti osaa klubin toimintaan:

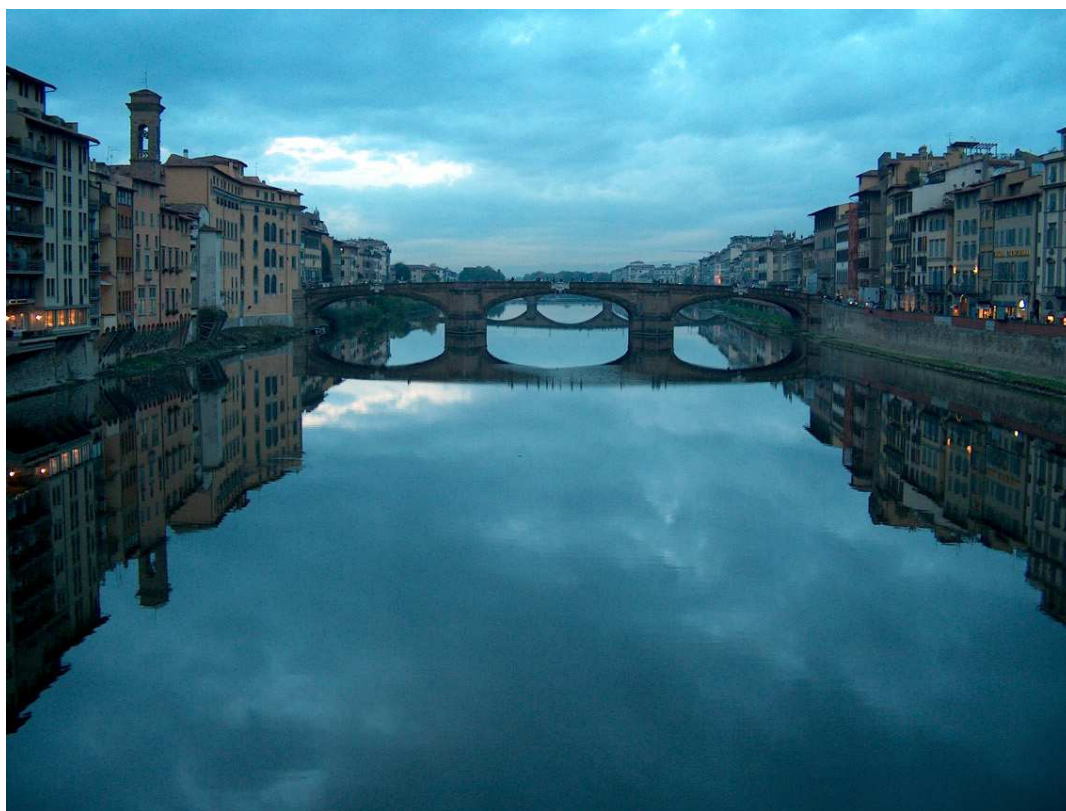
Torsten Brander	Riitta Penttilä
Eva Hakola	Silvia Pina
Sakari Hänninen	Riitta Pätilä
Helena Jokipii	Eija Sahlberg
Katri Kosonen	Elina Saksa
Satu Laari	Kristiina Virkkala
Antti Louko	
Lomalinja Oy	

Klubin uusi FB-sivu avattu!

Klubille on avattu julkinen FB-sivu, joka näkyy kaikille FB:n käyttäjille. Sinne tulee postauksia mm. ajankohtaisista tapahtumista, kuten nyt Italo-dekkari-illasta. FB-sivun kautta on myös mahdollista liittyä jäseneksi klikkaamalla linkkiä ”Ota meihin yhteyttä”, joka johtaa klubin kotisivujen ”Liity jäseneksi” -kohtaan. Käykäähän tykkäämässä sivusta ja kertokaa siitä ystävillekin!

Klubin kotisivut löytyvät osoitteesta:

<https://Italia-klubi.fi>

Ilta Arnolla. Kuva: Anneli Salo.

Syksyn 2017 ohjelmaa – Italialainen oopperailta

Gigli-2017 Gaalakonsertti

Savoy-teatteri
Kasarmikatu 46, Helsinki
Sunnuntaina 3.12.2017 klo 17

Massimo Lambertini

Francesca Micarelli

Michael Alfonsi

Camilla Nylund

Anton Saris

Jari Hiekkapelto

Camilla Nylund, sopraano
Michael Alfonsi, tenori
Francesca Micarelli, sopraano
Anton Saris, tenori
Massimo Lambertini, pianisti
Jari Hiekkapelto, pianisti

Suomen Beniamino Gigli -seura r.y. ja
Italian kulttuuri-instituutti
yhteistyössä: 60 vuotta Giglin kuolemasta
Suomen Beniamino Gigli -seura r.y.
www.gigli.fi

Liput:

42 € peruslippu, 35 € ryhmäliput (väh. 10 h ryhmät), 15 € opiskelijat, varusmiehet, työttömät, lapset alle 16 v.

Ennakko:

Lippupiste, www.lippu.fi, p. 0600 900 900 (1,98 €/min+pvm) palvelumaksu 3 € peruslippu ja 1,50 € opiskelijalippu.
Savoy-teatteri, <http://www.savoyteatteri.fi/fi/liput>, p. 09 310 12000, palvelumaksu 3 €/1,50 €/lippu.

Jäsenhintaisten liput 35€/kpl osoitteesta:

hhl@louko.com tai pirjo.kuusniemi@gmail.com

Lisätietoja: www.gigli.fi